

70

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 1 września 1994 r.

w sprawie ratyfikowania przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, sporządzonej w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 r.

I. Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 27 ust. 1 Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, sporządzonej w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 r., został złożony dnia 26 maja 1994 r. Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych, jako depozytariuszowi powyższej konwencji, dokument ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską powyższej konwencji.

Zgodnie z artykułem 29 ust. 2 konwencji weszła ona w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 24 sierpnia 1994 r.

Następujące państwa stały się stronami konwencji, składając dokumenty ratyfikacyjne, przystąpienia lub sukcesji w niżej podanych datach:

Afganistan	14 lutego 1992 r.
Arabia Saudyjska	9 stycznia 1992 r.
Argentyna	28 marca 1993 r.
Australia	16 listopada 1992 r.
Bahamy	30 stycznia 1989 r.
Bahrajn	7 lutego 1990 r.
Bangladesz	11 października 1990 r.
Barbados	15 października 1992 r.
Białoruś	15 października 1990 r.
Buthan	27 sierpnia 1990 r.
Boliwia	20 sierpnia 1990 r.
Brazylia	17 lipca 1991 r.
Bułgaria	24 września 1992 r.
Burkina Faso	2 stycznia 1992 r.
Kamerun	27 lutego 1989 r.
Kanada	10 grudnia 1988 r.
Chile	20 grudnia 1988 r.
Chiny	20 grudnia 1988 r.
Kostaryka	25 kwietnia 1989 r.
Wybrzeże Kości Słoniowej	25 listopada 1991 r.
Cypr	25 maja 1990 r.
Czechosłowacja	4 czerwca 1991 r.
Dania	20 grudnia 1988 r.
Ekwador	21 czerwca 1989 r.
Egipt	20 grudnia 1988 r.
Europejska Wspólnota Gospodarcza	8 czerwca 1989 r.
Finlandia	8 lutego 1989 r.
Francja	13 lutego 1989 r.
Gabon	20 grudnia 1989 r.
Hiszpania	13 sierpnia 1990 r.
Niemcy	19 stycznia 1989 r.
Ghana	20 grudnia 1988 r.
Grecja	23 lutego 1989 r.
Gwatemala	20 grudnia 1988 r.
Gwinea	27 grudnia 1990 r.
Holandia	8 września 1993 r.
Honduras	11 grudnia 1991 r.
Indie	27 marca 1990 r.
Iran	7 grudnia 1992 r.
Japonia	12 stycznia 1992 r.
Jordania	16 kwietnia 1990 r.

Jugosławia	3 stycznia 1991 r.
Katar	4 maja 1990 r.
Kenia	19 października 1992 r.
Luksemburg	29 kwietnia 1992 r.
Madagaskar	12 marca 1991 r.
Malezja	11 maja 1993 r.
Mauretania	16 lipca 1993 r.
Meksyk	11 kwietnia 1990 r.
Monako	23 kwietnia 1991 r.
Maroko	28 października 1992 r.
Myanmar	11 stycznia 1991 r.
Nepal	24 lipca 1991 r.
Nikaragua	4 maja 1990 r.
Niger	10 października 1992 r.
Nigeria	1 listopada 1989 r.
Oman	15 marca 1991 r.
Pakistan	25 października 1991 r.
Panama	13 stycznia 1994 r.
Paragwaj	23 sierpnia 1990 r.
Peru	16 stycznia 1992 r.
Polska	30 kwietnia 1994 r.
Portugalia	3 grudnia 1991 r.
Rumunia	21 stycznia 1993 r.
Rosja	17 grudnia 1990 r.
Senegal	27 listopada 1989 r.
Seszele	27 lutego 1992 r.
Słowenia	6 lipca 1992 r.
Sri Lanka	6 czerwca 1992 r.
Stany Zjednoczone Ameryki	20 lutego 1990 r.
Surinam	28 października 1992 r.
Szwecja	22 lipca 1991 r.
Syria	3 września 1991 r.
Togo	1 sierpnia 1990 r.
Tunezja	20 września 1990 r.
Uganda	20 sierpnia 1990 r.
Ukraina	28 sierpnia 1991 r.
Zjednoczone Emiraty Arabskie	12 kwietnia 1990 r.
Wielka Brytania	28 czerwca 1991 r.
Wenezuela	16 lipca 1991 r.
Włochy	31 grudnia 1990 r.
Zambia	28 maja 1993 r.
Zimbabwe	30 czerwca 1993 r.

* * *

II. Następujące państwa złożyły podane niżej oświadczenia i zastrzeżenia podczas składania dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia, lub przy podpisywaniu konwencji:

Oświadczenia i zastrzeżenia**BAHRAJN****Zastrzeżenie:**

Państwo Bahrajn, ratyfikując niniejszą konwencję, uważa za niewiążące w stosunku do siebie postanowienie artykułu 32 ust. 2 dotyczące obowiązku zwracania się do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w celu rozstrzygnięcia sporów co do interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji.

Oświadczenie:

Ponadto Państwo Bahrajn oświadcza, że ratyfikacja niniejszej konwencji nie stanowi pod żadnym względem, uznania Izraela ani też nie stanowi podstaw nawiązania jakichkolwiek stosunków z tym państwem.

BOLIWIA

Zastrzeżenie wniesione przy podpisywaniu i potwierdzone przy ratyfikacji:

Republika Boliwii wnosi do protokołu swoje zastrzeżenie do artykułu 3 ust. 2 i oświadcza, że nie mają zastosowania do Boliwii postanowienia powyższego ustępu, które mogą być interpretowane jako uznanie za przestępstwo kryminalne: używanie, posiadanie, nabywanie lub uprawianie liści kokainy dla własnego użytku.

Dla Boliwii taka interpretacja powyższego ustępu jest sprzeczna z zasadami jej Konstytucji i podstawowymi założeniami systemu prawnego, który wyraża poszanowanie dla kultury, dozwolonych praktyk, wartości i atrybutów narodowości składających się na społeczeństwo Boliwii.

Boliwijski system prawny uznaje dziedziczny charakter legalnego używania liści kokainowych, który dla większości społeczeństwa Boliwii sięga odległych wieków. Formułując niniejsze zastrzeżenia, Boliwia uważa, że:

- liść kokainy nie jest sam w sobie środkiem odurzającym lub substancją psychotropową;
- używanie i spożywanie liści kokainowych nie stanowi przyczyny zmian psychicznych i fizycznych większych niż ma to miejsce w przypadku spożywania innych roślin i produktów, które są w wolnym i powszechnym użyciu;
- liść kokainy jest szeroko stosowany w celach medycznych w praktyce medycyny tradycyjnej, której wartość jest uznana przez Światową Organizację Zdrowia i potwierdzona wynikami badań naukowych;
- liść kokainy może być używany dla celów przemysłowych;
- liść kokainy jest powszechnie używany i spożywany w Boliwii;
- gdyby została przyjęta taka interpretacja wyżej wymienionego ustępu, znaczna część społeczeństwa mogłaby być uznana za przestępców i jako taka poddana karze, w związku z czym taka interpretacja nie ma zastosowania;
- należy umieścić w protokole, że liść kokainy jest przetwarzany na pastę kokainową, siarczan i chlorowodór w wyniku procesów chemicznych, które wymagają stosowania prekursorów, wyposażenia i materiałów, ani nie produkowanych ani nie pochodzących z Boliwii.

Niezależnie od tego Republika Boliwii będzie nadal podejmować niezbędne środki prawne w celu zwalczania nielegalnych upraw kokainy do produkcji środków odurzających, jak również nielegalnego nadużywania, stosowania i nabywania środków odurzających i substancji psychotropowych.

BRAZYLIA

Przy podpisywaniu:

- (a) Podpisanie konwencji stanowi przedmiot procesu ratyfikacyjnego ustalonego przez Konstytucję Brazylijską;

- (b) Rząd Brazylijski rozumie, że artykuł 17 ust. 11 nie zabrania państwu przybrzeżnemu wymagania wcześniejszego upoważnienia przez inne państwa do podejmowania jakiegokolwiek działania w ramach postanowień powyższego ustępu w wyłącznej strefie ekonomicznej.

CHINY

Oświadczenie złożone przy podpisywaniu i potwierdzone przy ratyfikacji:

W ramach artykułu 32 ust. 4 Chiny uważają za niewiążące postanowienia ust. 2 i 3 wymienionego artykułu.

KOLUMBIA

Przy podpisywaniu:

Kolumbia zgłasza zastrzeżenia do artykułu 9 ust. 1 niniejszej konwencji, szczególnie do liter (b), (c), (d) i (e) tego ustępu, biorąc pod uwagę fakt, że jej ustawodawstwo nie dopuszcza współpracy z sądownictwem innych krajów w prowadzeniu dochodzenia przestępstw ani też tworzenia z innymi krajami wspólnych zespołów w tym celu; zważywszy, że próbki substancji, które stały się przyczyną dochodzenia, należą do postępowania, w stosunku do którego jedynie sędzia, podobnie jak poprzednio, może podjąć decyzję.

CYPR

Przy podpisywaniu:

Konwencję podpisano z zastrzeżeniem ratyfikacji; w tym samym czasie mogą być sformułowane zastrzeżenia w odniesieniu do ściśle określonych postanowień niniejszej konwencji i przedłożone zgodnie z przyjętą procedurą; (*rozumie się*), że zastrzeżenia, o ile takie będą, nie mogą być sprzeczne z przedmiotem i celem niniejszej konwencji.

Przy ratyfikacji:

Oświadczenie:

W wyniku zajęcia 37% terytorium Republiki Cypru, znajdującego się od 1974 r. pod okupacją oddziałów tureckich, z pogwałceniem Karty Narodów Zjednoczonych i podstawowych zasad prawa międzynarodowego, Rząd Cypru nie ma możliwości wykonywania jurysdykcji i prowadzenia kontroli na całym terytorium Republiki Cypru, a tym samym nad działalnością w bezprawnie okupowanym rejonie, która wiąże się z nielegalnym obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi.

DANIA

Oświadczenia:

Postanowienia konwencji nie dotyczą Wysp Owczych i Grenlandii.

W odniesieniu do artykułu 17:

Zezwolenie udzielone przez władze duńskie, stosownie do postanowień artykułu 17, oznacza jedynie to, że Dania powstrzyma się od zgłoszenia zarzutu pogwałcenia suwerenności Danii w związku z wejściem na statek jej bandery w wyniku prośby innego państwa. Władze duńskie nie mogą upoważnić innego państwa do podejmowania działań legislacyjnych w imieniu Królestwa Danii.

FRANCJA

Zastrzeżenia:

Rząd Republiki Francji nie uważa za wiążące postanowienia artykułu 32 ust. 2 i oświadcza, że żaden spór dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji, który nie będzie mógł być rozstrzygnięty w sposób zalecony w ustępie 1 wymienionego artykułu, nie może być skierowany do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, o ile wszystkie strony sporu nie wyrażą na to zgody.

Podobnie Rząd Republiki Francji nie uważa za wiążące postanowienia artykułu 32 ust. 3.

IRAN (REPUBLIKA ISLAMSKA)

Przy podpisywaniu:

Rząd Islamskiej Republiki Iranu pragnie wyrazić zastrzeżenie do postanowienia artykułu 6 ust. 3 niniejszej konwencji, ponieważ nie jest ono zgodne z naszym prawem krajowym.

Ponadto Rząd pragnie przedstawić zastrzeżenie do artykułu 32 ust. 2 i 3, ponieważ nie uważa się za związany obowiązującą jurysdykcją Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości i stoi na stanowisku, że wszelkie spory powstające między stronami odnośnie do interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji powinny być rozstrzygane poprzez bezpośrednie negocjacje drogą dyplomatyczną.

MYANMAR

Zastrzeżenia:

Rząd Związku Myanmar pragnie wyrazić zastrzeżenie do postanowień artykułu 6 odnoszących się do ekstradycji i nie uważa ich tym samym za wiążące, tak dalece jak dotyczą one własnych współobywateli Myanmaru.

Ponadto Rząd pragnie zgłosić zastrzeżenie do postanowień artykułu 32 ust. 2 i 3 i nie uważa za wiążący obowiązek kierowania sporów dotyczących interpretacji i stosowania niniejszej konwencji do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

HOLANDIA

Przy podpisywaniu:

1. Artykuł 1 — Definicja nielegalnego obrotu

W początkowym etapie Konferencji (wiedeńskiej) (Rząd Holenderski) zaproponował wprowadzenie poprawek do artykułów 15, 17, 18 i 19 (końcowa numeracja) w celu zastąpienia ogólnie stosowanego zwrotu „nielegalny” przez określenie wyrażone w języku bardziej specjalistycznym (np. „nielegalny transport”).

W pewnym stopniu te podstawowe kwestie zostały uwzględnione przez wprowadzenie w artykule 15 wyraźnego odniesienia do przestępstw określonych zgodnie z artykułem 3 ust. 2. Z drugiej strony artykuły 17, 18 i 19 wciąż zawierają odnośniki do „nielegalnego obrotu środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi i substancjami wymienionymi w tabeli I i tabeli II”.

(Rząd Holandii) rozumie, że jeżeli weźmiemy pod uwagę zakres tych artykułów, termin „nielegalnego obrotu” musi być rozumiany w ograniczonym znaczeniu w każdym przypa-

dku, biorąc pod uwagę ściśle określoną treść. Stosując postanowienia tych artykułów będzie (on) musiał w związku z tym opierać się na definicjach zawartych w artykule 1, pozwalając sobie na stosowanie odpowiedniej definicji w zależności od tekstu.

2. Artykuł 3

(a) (Rząd Holandii) stwierdza w odniesieniu do artykułu 3 ust. 2 litera (b) (i) i (ii) oraz litera (c) (i), że Komitet Redakcyjny zastąpił zwrot „wiedząc, że mienie to pochodzi z przestępstwa lub przestępstw wymienionych w ustępie 2 przez: „wiedząc, że mienie to pochodzi z przestępstwa lub przestępstw określonych zgodnie z ustępem 1”. (Rząd Holandii) przyjmuje tę zmianę rozumiejąc, że nie wpływa to na możliwość zastosowania ustępów, o których mowa, w przypadkach gdy przestępca jest świadomy, że mienie pochodzi z przestępstwa lub przestępstw, które mogły być określone i popełnione w ramach jurysdykcji obcego państwa.

(b) W odniesieniu do artykułu 3 ust. 6 (Rząd Holandii) przyjmuje do wiadomości, że jego postanowienia obejmują przestępstwa określone zarówno w ust. 1 jak i w ust. 2. W świetle postanowień ust. 4 (d) i ust. 11 tego samego artykułu (Rząd Holandii) rozumie, że kara nałożona przez dyskrecjonalną władzę legislacyjną w odniesieniu do oskarżenia za przestępstwo określone zgodnie z ust. 2 może w praktyce być wyższa niż za przestępstwo określone zgodnie z ust. 1.

(c) W odniesieniu do artykułu 3 ust. 7 i 8 (Rząd Holandii) rozumie, że zgodnie z postanowieniami tych ustępów nie ma wymogu ustalania szczególnych zasad i przepisów dotyczących wcześniejszego zwolnienia skazanej osoby oraz przedawnienia w odniesieniu do przestępstw objętych ust. 1 tego artykułu, które różniłyby się od zasad i przepisów dotyczących innych równie obciążających przestępstw. W konsekwencji (Rząd) rozumie, że odpowiednie ustawodawstwo, będące aktualnie w mocy w Królestwie, w sposób właściwy i wystarczający odpowiada intencjom wyrażonym w warunkach tych postanowień.

Artykuł 17

(Rząd Holandii) rozumie, że sformułowanie (w ust. 3) „że statek korzystający ze swobody żeglugi” odnosi się do statku żeglującego poza zewnętrznymi granicami morza terytorialnego.

Klauzula dotycząca ochrony, zawarta w ust. 11 tego artykułu, ma na celu w rozumieniu (Rządu) ochronę praw i obowiązków państw przybrzeżnych wewnątrz strefy przyległej.

W stopniu, w jakim statki żeglujące w strefie przyległej naruszają przepisy celne i inne, państwo przybrzeżne jest upoważnione do zastosowania, zgodnie ze stosowanymi postanowieniami międzynarodowego prawa morskiego, jurysdykcji w celu niedopuszczenia i/lub nałożenia kary za naruszenie przepisów.

PERU

Przy podpisywaniu:

Peru zgłasza zastrzeżenie do artykułu 3 ust. 1 (a) (ii) dotyczącego przestępstw i kar, że ustęp ten włącza uprawę do działań określonych jako przestępcze, nie dokonując wyraźnego rozróżnienia między legalną i nielegalną uprawą. Konsekwentnie Peru zgłasza także zastrzeżenie do zakresu definicji nielegalnego obrotu zawartej w artykule 1 w stopniu, w jakim odnosi się ona do artykułu 3 ust. 1 (a) (ii).

Zgodnie z postanowieniami artykułu 32 ust. 4 Peru oświadcza przy podpisywaniu Konwencji o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, że nie uważa za wiążące postanowienia zawarte w artykule 32 ust. 2 i 3, ponieważ w odniesieniu do niniejszej konwencji zgadza się co do tego, żeby spory były kierowane do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości tylko wtedy, gdy wszystkie Strony, a nie tylko jedna, zgadzają się na zastosowanie takiej procedury.

ARABIA SAUDYJSKA

Oświadczenia:

Królestwo Arabii Saudyjskiej nie uważa za wiążące postanowienia artykułu 32 ust. 2 i 3 niniejszej konwencji.

Niniejsza ratyfikacja nie stanowi uznania Izraela i nie stwarza podstaw do wejścia w jakiegokolwiek układy handlowe lub nawiązania jakichkolwiek stosunków w ramach niniejszej konwencji.

SZWECJA

Oświadczenie:

Odnosnie do artykułu 3 ust. 10 szwedzkie ustawodawstwo konstytucyjne dotyczące ekstradycji zakłada, że podejmując decyzję, czy określone przestępstwo ma być rozpatrywane jako przestępstwo polityczne, należy zwrócić uwagę na okoliczności, jakie występują w każdej indywidualnej sprawie.

ARABSKA REPUBLIKA SYRII

Oświadczenie:

Przystąpienie do niniejszej konwencji nie stanowi uznania Izraela ani też nie prowadzi do nawiązania jakichkolwiek stosunków z tym krajem.

NIEMCY 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

GRECJA 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

IRLANDIA 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

WŁOCHY 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

LUKSEMBURG 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

MEKSYK 10 lipca 1990 r.

W odniesieniu do oświadczeń interpretacyjnych złożonych przez Stany Zjednoczone Ameryki:

Rząd Meksykański Stanów Zjednoczonych uważa, że trzecie oświadczenie złożone przez Rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki (...) stanowi jednostronne prawo, nie przewidziane w niniejszej konwencji, do uzasadnienia odmowy udzielenia pomocy prawnej państwu, które zwraca się o nią, co stoi w sprzeczności z celami konwencji. W związku z czym Rząd Meksykański Stanów Zjednoczonych uważa, że tego rodzaju oświadczenie stanowi ograniczenie, w stosunku do którego składa sprzeciw.

Sprzeciw ten nie powinien być interpretowany jako utrudnianie wejścia w życie Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z 1988 r., a jedynie jako kwestia między Rządem Meksykańskich Stanów Zjednoczonych i Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki.

HOLANDIA 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

PORTUGALIA 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

HISZPANIA 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

WENEZUELA

Oświadczenie interpretacyjne:

1. W odniesieniu do artykułu 6 (Ekstradycja):

Rząd Wenezueli rozumie, że niniejsza konwencja nie stanowi podstawy prawnej do ekstradycji obywateli Wenezueli, zgodnie z tym, co stanowi obowiązujące ustawodawstwo krajowe.

2. W odniesieniu do artykułu 11 (Dostawy niejawnie nadzorowane):

Rząd Wenezueli rozumie, że przestępstwa podlegające publicznemu zaskarżeniu, popełnione na terytorium kraju, będą ścigane przez kompetentne krajowe władze policyjne i że dostawy będą niejawnie nadzorowane tylko w takim stopniu, w jakim nie narusza to krajowego ustawodawstwa w tym zakresie.

JEMEN

Przy podpisywaniu:

(Jemen zastrzega sobie) prawo do zgłoszenia zastrzeżeń w odniesieniu do tych artykułów, w stosunku do których uzna to za słuszne już po podpisaniu.

BELGIA 27 grudnia 1989 r.

Belgia, Państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej, związane zasadami swobodnej żeglugi, szczególnie w wyłączeniu

cznej strefie ekonomicznej, uznaje, że oświadczenie Brazylii w stosunku do artykułu 17 ust. 11 Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przyjętej w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 r., wykracza poza prawa przyznane państwu przybrzeżnemu przez prawo międzynarodowe.

DANIA 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

FRANCJA 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII
I PÓŁNOCNEJ IRLANDII 27 grudnia 1989 r.

(Ten sam sprzeciw, *mutatis mutandis*, jaki został złożony przez Belgię).

Zastrzeżenie:

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii rozpatrzy kwestię przyznania immunitetu, o którym mowa w artykule 7 ust. 18, tylko w przypadku szczególnej prośby skierowanej przez osobę, której dotyczyłby immunitet, lub przez organ desygnowany, zgodnie z postanowieniami artykułu 7 ust. 8, i reprezentujący Stronę zwracającą się z prośbą o pomoc. Prośba o immunitet nie będzie rozpatrzona pozytywnie, jeśli władze ustawodawcze Zjednoczonego Królestwa uznają to za sprzeczne z interesem społecznym.

ZJEDNOCZONA REPUBLIKA TANZANII

Przy podpisywaniu:

Zjednoczona Republika Tanzanii oświadcza, że postanowienia artykułu 17 ust. 11 nie będą interpretowane jako ograniczające w jakimkolwiek stopniu prawa i przywileje państwa przybrzeżnego, przewidziane stosownymi postanowieniami odnoszącymi się do wyłącznej strefy ekonomicznej, zawartymi w prawie morskim, ani też jako przyznanie trzecim Stronom praw innych niż te, które zostały uznane w ramach niniejszej konwencji. (Przedmiot dalszych ustaleń przy ratyfikacji).

STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI

Warunki:

1. Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie może wymagać i nie upoważnia do stosowania przepisów prawnych i podejmowania przez Stany Zjednoczone działań, które są sprzeczne z Konstytucją Stanów Zjednoczonych.

2. Stany Zjednoczone nie uznają niniejszej konwencji za podstawę prawną do ekstradycji obywateli do jakiegokolwiek kraju, z którym Stany Zjednoczone nie posiadają obowiązującej dwustronnej umowy o ekstradycji.

3. Stosownie do praw Stanów Zjednoczonych, przewidzianych w artykule 7 niniejszej konwencji, do odrzucenia prośby w przypadku, gdy narusza ona podstawowe interesy tego kraju: Stany Zjednoczone odmówią udzielenia pomocy, jeśli okaże się, po konsultacji ze wszystkimi odpowiednimi służbami informacyjnymi oraz urzędami do spraw walki z narkotykami i polityki zagranicznej, że desygnowany organ

jest w posiadaniu informacji, iż wyższy urzędnik państwowy mający dostęp do informacji, której należy udzielić zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji, bierze udział lub ułatwia produkcję albo dystrybucję nielegalnych środków odurzających i substancji psychotropowych.

Stosownie do artykułu 32 ust. 4 Stany Zjednoczone Ameryki uważają za niewiążące postanowienia artykułu 32 ust. 2.

W nawiązaniu do artykułu 5 ust. 4 (d) niniejszej konwencji:

Oświadczenia złożone odnośnie do Holandii w ramach artykułu 7 ust. 8 i 9 są do przyjęcia.

* * *

III. Inne komunikaty:

1. Republika Panamy nie uważa siebie za zobowiązaną do podejmowania kroków, jakie mogą być niezbędne dla konfiskaty lub zajęcia, o których mowa w artykule 5 ust. 1 i 2 niniejszej konwencji, mienia, którego wartość odpowiada dochodom pochodzącym z przestępstw określonych zgodnie z wyżej wymienioną konwencją, ze względu na to, że podejmowanie takich kroków jest sprzeczne z postanowieniami artykułu 30 Konstytucji Panamskiej, które nie uwzględniają kary w formie konfiskaty mienia.

2. Rząd Malezji nie uważa za wiążące postanowienia artykułu 32 ust. 2 i 3 niniejszej konwencji w przypadku, gdy powstanie spór między dwiema lub więcej stronami i spór ten nie będzie mógł być rozstrzygnięty w sposób określony w ust. 1 artykułu 32 niniejszej konwencji. Malezja nie jest zobowiązana do skierowania takiego sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

3. (a) Wraz z następującym wyznaczeniem władz dla celów artykułu 17 ust. 7:

Ministerstwo Zdrowia Republiki Bośni i Hercegowiny jest upoważnione do wydawania certyfikatów niezbędnych dla obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi.

4. Dokument złożony przez Holandię zawierał następujące zastrzeżenia:

Rząd Królestwa Holandii przyjmuje postanowienia zawarte w artykule 3 ust. 6, 7 i 8 w takim zakresie, w jakim zobowiązania wynikające z tych postanowień są zgodne z holenderskim ustawodawstwem w sprawach karnych i z holenderską polityką w sprawach karnych.

Jednocześnie Rząd Holandii przekazał następujące informacje zgodnie z wymogami, o których mowa w artykule 7 ust. 8 i 9, artykule 5 ust. 4 (d) i w artykule 17 ust. 7:

W nawiązaniu do artykułu 7 ust. 8 niniejszej konwencji organem w Holandii, któremu powierza się obowiązek i któremu udziela się pełnomocnictw do wypełniania i przekazywania próśb dotyczących wzajemnej pomocy prawnej, jest:

Het Hoofd van Afdeling International Rechtshulp,
Ministerie van Justitie,
Postbus 20301,
2500 EH The Hague, The Netherlands.

W nawiązaniu do artykułu 7 ust. 9 niniejszej konwencji: do próśb w sprawie wzajemnej pomocy prawnej, które nie są zredagowane w języku holenderskim, angielskim, francuskim lub niemieckim, należy dołączyć tłumaczenie w jednym z wyżej wymienionych języków.

W nawiązaniu do artykułu 17 ust. 7, organem kompetentnym w Holandii, do którego należy kierować i który jest uprawniony do udzielania odpowiedzi na prośby, o których mowa w tym artykule, jest:

De Centrale Recherche Informatiedienst,
T.a.v. Landelijk Officier van Justitie,
Postbus 20302,
2500 EH The Hague, The Netherlands,
Telefon: (31) 70-360-0846 lub (31) 79-459-888,
Telex: 31152
Telefax: (31) 70-4365-8915 lub 79-458-754.

5. W nawiązaniu do artykułu 32 niniejszej konwencji, Brunei Darussalam oświadcza niniejszym, że uważa za niewiążące postanowienia zawarte w ust. 2 i 3 ww. artykułu.

6. Federalna Republika Niemiec rozumie, że podstawowe założenia systemu prawnego, o którym mowa w artykule 3 ust. 2 niniejszej konwencji, mogą podlegać zmianom.

7. Mam zaszczyt nawiązać do Konwencji o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, otwartej do podpisu w Wiedniu w dniu 20 grudnia 1988 r., którą Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii ratyfikował w dniu 28 czerwca 1991 r.

Mam zaszczyt oświadczyć w imieniu Rządu Zjednoczonego Królestwa, że odtąd wyżej wymieniona Konwencja rozszerzona jest na Wyspę Man, której dotyczą następujące zastrzeżenia i notyfikacje:

1) (Zastrzeżenie) *Artykuł 7 ust. 18*

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej

Irlandii rozważy prośbę o przyznanie immunitetu, o którym mowa w artykule 7 ust. 18, w odniesieniu do Wyspy Man tylko wtedy, gdy osoba, której dotyczyłby immunitet, zwróciłaby się ze szczególną prośbą lub też organ desygnowany, o którym mowa w artykule 7 ust. 8, Strony zwracającej się o pomoc. Prośba o immunitet nie zostanie uwzględniona, jeśli władze ustawodawcze Wyspy Man uznają, że byłoby to sprzeczne z interesem publicznym.

2) (Notyfikacja) *Artykuł 7 ust. 8*

Organem desygnowanym przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, o którym mowa w artykule 7 ust. 8, w odniesieniu do Wyspy Man jest Jej Królewskiej Mości Prokurator Generalny na terytorium Wyspy Man.

3) (Notyfikacja) *Artykuł 7 ust. 9*

Językiem akceptowanym przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii w odniesieniu do Wyspy Man dla celów określonych w artykule 7 ust. 9 jest język angielski.

4) (Notyfikacja) *Artykuł 17 ust. 7*

Organem desygnowanym przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, o którym mowa w artykule 17 ust. 7, w odniesieniu do Wyspy Man jest Ministerstwo Skarbu Wyspy Man (Wydział Cei i Akcyz).

* * *

IV. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami powyższej Konwencji można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Olechowski*